

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 669

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 octombrie 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 342 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora	2–6	836.	— Hotărâre privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale	14–15
Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară	6–9		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 347 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865.....	10–11	1.142.	— Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea procedurilor de practică pentru asistenți medicali generaliști	15
Decizia nr. 348 din 24 septembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865.....	12–13		ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
		1.081.	— Hotărâre pentru completarea Regulamentului privind modul de desfășurare a cursurilor de formare profesională continuă a judecătorilor și procurorilor și atestare a rezultatelor obținute, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 322/2005	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 342**

din 24 septembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea
neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau
a fondurilor publice naționale aferente acestora**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L., din comuna Moara Grecilor, județul Vaslui, în Dosarul nr. 954/45/2012 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 214D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că textul criticat este o transpunere a prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.848/2006 al Comisiei din 14 decembrie 2006 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 595/91 al Consiliului.

Totodată, menționează faptul că prevederile criticate dau expresie normelor constituționale prevăzute la art. 135 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora statul are obligația de a asigura protejarea intereselor generale ale societății, respectiv a depistării în timp util atât a fraudelor, cât și a neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și fondurilor publice naționale aferente acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 954/45/2012, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute**

în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din comuna Moara Grecilor, județul Vaslui, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, respectiv soluționarea unei cereri privind anularea Deciziei Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit nr. 14.135 din 25 mai 2012, precum și a procesului-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanței bugetare ca urmare a deschiderii procedurii insolvenței — reorganizare judiciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că libertatea economică este un corolar al dreptului de proprietate privată, iar acesta nu poate fi conceput și valorificat pe deplin fără existența libertății economice. Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate, în condițiile legii, iar statul trebuie să recunoască nu doar dreptul la a desfășura o activitate economică, ci și la reorganizarea acesteia după libera apreciere, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

În acest sens, Legea nr. 85/2006 oferă posibilitatea agenților economici să-și reorganizeze activitatea în momentul în care apar dificultăți financiare. Pentru facilitarea continuării activității societăților comerciale ce optează pentru procedura generală a insolvenței cu posibilitatea reorganizării activității, legiuitorul a prevăzut expres, prin dispozițiile art. 86 din Legea nr. 85/2006, ca toate contractele în derulare să se considere menținute la data deschiderii procedurii, iar orice clauze contractuale de desființare a contractelor în derulare pentru motivul deschiderii procedurii sunt nule. De asemenea, dispozițiile art. 36 din legea menționată dispun în mod expres suspendarea tuturor formelor de executare silită împotriva debitorului.

Totodată, precizează că acesta era cadrul juridic în vigoare la data la care autoarea excepției de neconstituționalitate a optat pentru deschiderea procedurii de insolvență cu reorganizarea activității.

Or, adoptarea și aplicarea dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, pe de o parte, nu lasă posibilitatea operatorului economic de a se reorganiza după libera apreciere, iar pe de altă parte, reprezintă o formă de discriminare, întrucât instituie un tratament privilegiat pentru Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit față de ceilalți creditori ai unei societăți în insolvență. Totodată, arată că Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit are toate pârghiile pentru a constata o eventuală încălcare a criteriilor de eligibilitate și până la momentul declanșării insolvenței, putând solicita oricând documentele contabile și putând face oricând controale pe perioada monitorizării proiectului.

Susține că dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 au fost interpretate greșit de către reprezentanții Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și

Pescuit, arătând că simplul fapt al deschiderii procedurii insolvenței nu conduce la restituirea finanțării, ci trebuie, în prealabil, descoperite anumite nereguli.

De asemenea, consideră că prevederile criticate sunt contrare și dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât încalcă normele de tehnică legislativă, creând „situații de incoerență și instabilitate” prin raportare la legislația în vigoare la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011. Totodată, consideră că „s-a realizat o modificare a unei legi printr-un act normativ inferior”, contrar Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că dispoziția legală criticată nu încalcă prevederile constituționale invocate în susținerea excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că măsurile de protecție ale debitorilor aflați în insolvență, stabilite prin Legea nr. 85/2006, nu au consacrat constituțională și, prin urmare, introducerea unor reglementări derogatorii în cuprinsul unui act normativ de același nivel nu este de natură a contraveni Legii fundamentale. De altfel, libertatea economică este garantată în condițiile legii, astfel că legiuitorul este cel în măsură să stabilească cadrul normativ necesar.

În ceea ce privește invocarea discriminării între Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit și ceilalți creditori, se arată că diferența de tratament este instituită între anumite creanțe datorate bugetului de stat și alte categorii de creanțe. Or, stabilirea unor modalități diferite pentru recuperarea creanțelor datorate bugetului de stat în raport cu celelalte categorii de creanțe nu contravine prevederilor constituționale, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 30 iunie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 20 iulie 2012, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „*Prin derogare de la dispozițiile art. 36 și art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 15 zile de la data luării la cunoștință a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență a unui beneficiar, autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene sunt obligate să*

demareze activitatea de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare prevăzută de prezenta ordonanță de urgență pentru sumele acordate în cadrul contractului/acordului/deciziei de finanțare din fonduri europene și/sau din fonduri publice naționale aferente acestora.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării legii și a supremației Constituției, art. 4 alin. (2) referitor la egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) potrivit căruia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică și art. 135 privind economia. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora a fost adoptată ca urmare a necesității reglementării, în mod complet, a cerințelor cuprinse în reglementările Uniunii Europene aplicabile fondurilor europene post-aderare referitoare la modul de constatare a neregulilor și de recuperare a creanțelor bugetare provenite din nereguli. Astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 reglementează atât activitățile de prevenire a apariției neregulilor, cât și pe cele de constatare și de recuperare a creanțelor bugetare, de sancționare a neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și fondurilor publice naționale aferente acestora și la adoptarea căreia s-a avut în vedere legislația Uniunii Europene în materie.

II. Art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 stabilește că, **prin derogare de la dispozițiile art. 36 și art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006** privind procedura insolvenței, în termen de 15 zile de la data luării la cunoștință a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus deschiderea procedurii de insolvență a unui beneficiar, autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene sunt obligate să demareze **activitatea de constatare** a neregulilor și de **stabilire a creanțelor** bugetare prevăzută de ordonanța de urgență pentru sumele acordate în cadrul contractului/acordului/deciziei de finanțare din fonduri europene și/sau din fonduri publice naționale aferente acestora.

Prevederile de la care se derogă, respectiv art. 36 și art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, statuează următoarele:

— art. 36: „*De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.*”;

— art. 86 alin. (1): „*(1) Contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii. Orice clauze contractuale de desființare a contractelor în derulare pentru motivul deschiderii procedurii sunt nule. În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, administratorul judiciar/lichidatorul poate să denunțe orice contract, închirierile neexpirate sau alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu vor fi fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate. Administratorul judiciar/lichidatorul trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile, unei notificări a contractantului, prin care i se cere să denunțe contractul; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul*

judiciar/lichidatorul nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat. Contractul se consideră denunțat:

a) la data expirării unui termen de 30 de zile de la recepționarea solicitării cocontractantului de denunțare a contractului, dacă administratorul judiciar/lichidatorul nu răspunde;

b) la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidator.”

Așadar, textele anterior menționate din Legea nr. 85/2006, care constituie cadrul legal general în materia insolvenței, stabilesc anumite măsuri de protecție a debitorilor aflați în insolvență, respectiv suspendarea de drept a oricăror acțiuni judiciare, extrajudiciare sau măsuri de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale începând cu data deschiderii procedurii, precum și menținerea contractelor în derulare la data deschiderii procedurii.

Potrivit Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 160 din 30 iunie 2000, cu modificările ulterioare, este lăsată la aprecierea statelor legiferare privind condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență, inclusiv stabilirea efectelor procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare la care debitorul este parte.

III. Din economia prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, Curtea observă că următorii termeni sunt definiți astfel:

— **neregula** este definită ca „*orice abatere de la legalitate, regularitate și conformitate în raport cu dispozițiile naționale și/sau europene, precum și cu prevederile contractelor ori a altor angajamente legal încheiate în baza acestor dispoziții, ce rezultă dintr-o acțiune sau inacțiune a beneficiarului ori a autorității cu competențe în gestionarea fondurilor europene, care a prejudiciat sau care poate prejudicia bugetul Uniunii Europene/bugetele donatorilor publici internaționali și/sau fondurile publice naționale aferente acestora printr-o sumă plătită necuvenit*” [potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) din secțiunea a 2-a — *Definirea unor termeni*];

— **activitatea de constatare a neregulilor** — activitatea de control/investigare desfășurată de autoritățile competente în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență, în vederea stabilirii existenței unei nereguli [potrivit art. 2 alin. (1) lit. h) din secțiunea a 2-a — *Definirea unor termeni*];

— **activitatea de stabilire a creanțelor bugetare rezultate din nereguli** — activitatea prin care se stabilește și se individualizează obligația de plată rezultată din neregula constatată, prin emiterea unui titlu de creanță [potrivit art. 2 alin. (1) lit. i) din secțiunea a 2-a — *Definirea unor termeni*];

— **creanțe bugetare rezultate din nereguli** — sumele de recuperat ca urmare a constatării unei nereguli în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora [potrivit art. 2 alin. (1) lit. j) din secțiunea a 2-a — *Definirea unor termeni*].

De asemenea, prin **neregulă**, în sensul Regulamentului (CE) nr. 1.848/2006 al Comisiei din 14 decembrie 2006 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu, și de abrogare a Regulamentului Consiliului (CEE) nr. 595/91, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 355 din 15 decembrie 2006, se înțelege „*o neregulă, în sensul articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2.988/95, adică orice încălcare a unei dispoziții de drept comunitar, ca urmare a unei acțiuni sau omisiuni a unui operator economic, care poate sau ar putea avea ca efect prejudicierea bugetului general al Comunităților, fie prin diminuarea sau pierderea veniturilor provenite din resurse*

proprie, colectate direct în numele Comunităților, fie prin cheltuieli nejustificate,” [potrivit art. 2 — *Definiții*, pct. 1].

Totodată, termenii de „legalitate”, „regularitate”, „conformitate”, utilizați în definirea neregulii, au semnificația dată de Ordonanța Guvernului nr. 119/1999 privind controlul intern/managerial și controlul financiar preventiv, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 12 noiembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, astfel:

— **legalitate** — caracteristica unei operațiuni de a respecta toate prevederile legale care îi sunt aplicabile, în vigoare la data efectuării acesteia [potrivit art. 2 lit. o)];

— **regularitate** — caracteristica unei operațiuni de a respecta sub toate aspectele ansamblul principiilor și regulilor procedurale și metodologice care sunt aplicabile categoriei de operațiuni din care face parte [potrivit art. 2 lit. v)];

— **conformitate** — caracteristica unei operațiuni, a unor acte sau fapte administrative produse în cadrul unei entități publice de a corespunde politicii asumate în mod expres în domeniul respectiv de către entitatea în cauză sau de către o autoritate superioară a acesteia, potrivit legii [potrivit art. 2 lit. b)].

IV. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate de autoarea prezentei excepții, Curtea constată următoarele:

1. Prin dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, criticate în speța de față, **legiitorul obligă autoritățile competente** în gestionarea fondurilor europene să demareze activitatea de:

a) **constatare a neregulilor**;

b) **stabilire a creanțelor bugetare** pentru sumele acordate în cadrul contractului/acordului/deciziei de finanțare din fonduri europene și/sau din fonduri publice naționale aferente acestora.

Analizând aceste prevederi, se constată că prima obligație a autorităților cu competențe în gestionarea fondurilor europene este aceea de a începe activitatea de constatare a **eventualelor nereguli apărute în derularea contractului, fără a prezuma că intrarea în insolvență reprezintă de plano o neregulă** care a prejudiciat bugetul Uniunii Europene/bugetele donatorilor publici internaționali și/sau fondurile publice naționale aferente acestora.

A doua obligație a autorităților competente în gestionarea fondurilor europene este aceea de stabilire a creanțelor bugetare rezultate din neregulile constatate, fiind, deci, o activitate subsecventă constatării unor nereguli, și fiind evident că nu pot fi imputate sumele acordate în cadrul contractului fără ca beneficiarul să nu aibă nicio culpă la intrarea în insolvență.

De altfel, chiar în art. 1 alin. (1) se prevede că „(1) **Prezenta ordonanță de urgență reglementează activitățile de prevenire, de constatare a neregulilor, de stabilire și de recuperare a creanțelor bugetare rezultate din neregulile apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, precum și de raportare a neregulilor către Comisia Europeană sau către alți donatori internaționali**”.

Analizând prevederile criticate, Curtea constată că prima obligație a autorităților cu competențe în gestionarea fondurilor europene, prin structurile de control ale acestora, este aceea de a demara activitatea de control și subsecvent, în ipoteza deschiderii procedurii insolvenței, este activitatea de constatare a neregulilor și stabilirea creanțelor bugetare rezultate din nereguli, desigur, dacă au fost descoperite astfel de nereguli.

De altfel, orice acțiune întreprinsă în sensul **constatării unei nereguli și al stabilirii creanțelor bugetare** rezultate din nereguli se realizează cu aplicarea **principiului proporționalității**, ținându-se seama de natura și de gravitatea neregulii constatate, precum și de amploarea și de implicațiile

financiare ale acesteia [art. 17 — capitolul III: *Constatarea neregulilor și stabilirea creanțelor bugetare rezultate din nereguli* — din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011].

Astfel, potrivit art. 21 alin. (19) și (20), procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanței bugetare este act administrativ, în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, și constituie titlu de creanță care se emite în vederea stingerii acestei creanțe.

Totodată, împotriva procesului-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, emis de autoritatea cu competențe în gestionarea fondurilor europene, se poate formula contestație administrativă, potrivit art. 46 și 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011.

Decizia de soluționare a contestației poate fi supusă cenzurii instanței de contencios administrativ, potrivit art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011, care va confirma eventualele nereguli constatate de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene și, prin urmare, și titlul de creanță bugetară pentru sumele acordate în cadrul contractului/acordului/deciziei de finanțare din fonduri europene și/sau din fonduri publice naționale aferente acestora sau, dimpotrivă, va anula decizia autorității cu competențe în gestionarea fondurilor europene.

Tocmai de aceea, instanța de judecată este chemată să analizeze în concret dacă în activitatea beneficiarului contractului s-au înregistrat nereguli de natură să prejudicieze bugetul Uniunii Europene, distinct de simplul fapt al deschiderii procedurii insolvenței, și care, eventual, au condus la intrarea în insolvență, precum și să facă aplicarea art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011.

Acest aspect este confirmat chiar în cauza de față, care formează obiectul Dosarului nr. 954/45/2012 aflat pe rolul Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, având ca obiect contestația formulată de autoarea prezentei excepții la decizia Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit prin care s-a dispus respingerea contestației și menținerea procesului-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare.

De altfel, spre exemplu, și Regulamentul (CE) nr. 1.290/2005 al Consiliului din 21 iunie 2005 privind finanțarea politicii agricole comune, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L nr. 209 din 11 august 2005, cu modificările ulterioare, care a fost avut în vedere de legiuitor la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011, **face trimitere la instanțele de judecată**, în capitolul II — **Neregularități** — art. 32 pct. 5 paragrafele 1 și 4, statuând că „atunci când în contextul procedurii de recuperare **se constată absența oricărei neregularități** printr-un act **administrativ sau juridic având caracter definitiv**, statul membru declară către FECA drept cheltuielă sarcina financiară ce îi revine [...]” sau, „în cazul în care recuperarea nu se produce în decursul a patru ani de la constatarea administrativă **sau judiciară** sau în decurs de opt ani de la inițierea **unei acțiuni într-o instanță națională**, 50% din consecințele financiare nerecuperate vor fi suportate de statul membru în cauză și 50% din Bugetul Comisiei”.

Totodată, potrivit aceluiași articol, 32 pct. 6 lit. b), „*în cazul în care există o justificare pentru a acționa în acest mod, statele membre pot decide să nu inițieze procedurile de recuperare. O asemenea decizie poate fi luată numai în următoarele situații:* [...]”

(b) *în cazul în care recuperarea se dovedește imposibilă din cauza insolvenței, înregistrată și recunoscută prin legislația națională, a debitorului sau a persoanelor juridic responsabile pentru neregularități”.*

2. Autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate este nemulțumită și de faptul că prin prevederile criticate se instituie o discriminare între creditori, respectiv se creează un tratament privilegiat pentru Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit față de ceilalți creditori ai unei societăți aflate în insolvență, fiind încălcate astfel prevederile constituționale.

Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale cu privire la egalitate și la interzicerea discriminării nu poate fi reținută, întrucât, pe de o parte, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în Decizia nr. 207 din 9 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 6 noiembrie 2002, aceste dispoziții constituționale garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor și nu egalitatea persoanelor colective, a persoanelor juridice, dacă prin acestea nu se realizează drepturi și libertăți ale cetățenilor.

Pe de altă parte, se reține că acțiunea autorului prezentei excepții de neconstituționalitate este lipsită de interes în ceea ce privește invocarea unei asemenea discriminări, întrucât nu se află în poziția creditorilor între care ar putea fi o presupusă inegalitate, ci este debitor.

3. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută. Proprietatea este garantată, însă limitele și conținutul dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Or, diminuarea patrimoniului este consecința unei nereguli, fiind, așadar, o sancțiune pentru nerespectarea sau neexecutarea unei obligații contractuale.

4. În ceea ce privește invocarea art. 45 și 135 din Constituție, Curtea reține că libertatea economică este garantată, însă, în condițiile legii, *legiuitorul fiind cel în măsură să stabilească cadrul normativ necesar*. Or, având în vedere prevederile constituționale ale art. 61 alin. (1), care stipulează că Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, coroborate cu cele ale art. 115 alin. (4) referitor la delegarea legislativă, precum și cu cele ale art. 126 alin. (2), prevederile criticate au fost adoptate de legiuitor cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la obligația statului de a crea atât condițiile pentru o economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, cât și pentru protejarea intereselor naționale.

5. Referitor la criticile formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate privind încălcarea normelor de tehnică legislativă, Curtea observă că aceasta nu motivează în concret în ce constă „crearea unor situații de incoerență și instabilitate” și care sunt actele normative care au fost modificate cu încălcarea normelor de tehnică legislativă, respectiv faptul că „s-a realizat o modificare a unei legi printr-un act normativ inferior”. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, Curtea neputându-se substitui autorului, formulând critici pe care, ulterior, să le analizeze.

6. Distinct de cele prezentate mai sus, Curtea constată că, în ceea ce privește celelalte aspecte prezentate de autoarea excepției de neconstituționalitate, acestea sunt, în principal, probleme ce țin de aplicarea și interpretarea dispozițiilor legale aplicabile în timp și în mod concret speței deduse judecării.

Prin urmare, neidentificându-se niciun viciu de neconstituționalitate, rămâne ca instanța de judecată să facă aplicarea în concret a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 la cauza dedusă judecării, având în vedere atât prevederile legale naționale, cât și pe cele europene, în materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din comuna Moara Grecilor, județul Vaslui, în Dosarul nr. 954/45/2012 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, excepție ridicată de Niculaie V. Ureche în Dosarul nr. 229/314/2010 al Judecătoriei Suceava și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 274D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție, partea

care este lipsită de posibilitatea achitării onorariului cuvenit expertului tehnic judiciar poate beneficia de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.

Referitor la critica potrivit căreia există o neconcordanță între prevederile legale criticate și cele ale Legii concurenței nr. 21/1996, se arată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale, și nu compararea mai multor prevederi legale între ele, iar în ceea ce privește invocarea Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne, aceasta constituie o problemă de aplicare a legii. Celelalte aspecte invocate de autorul excepției de neconstituționalitate tind la o modificare a normelor legale; or, soluționarea acestora nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

Prin Încheierea din 9 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 229/314/2010, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară**, excepție ridicată de Niculaie V. Ureche într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate sunt contrare art. 21 și 135 din Constituție. În acest sens arată că procedura instituită de normele criticate, deși este de natură să confere o oarecare obiectivitate prin metoda aleatorie de alegere a expertului, nu dă posibilitate instanței sau părții obligate să selecteze un expert „pe criterii de tarif” și nici să negocieze în vreun fel acest tarif; or, economia României este o economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, ceea ce presupune că actorii de pe o anumită piață sunt liberi să negocieze toate aspectele unei tranzacții, inclusiv prețul/tarifal produselor sau serviciilor, cum este cazul serviciilor de expertiză tehnică.

În ceea ce privește neconstituționalitatea procedurii criticate în raport cu art. 21 din Constituție, arată că aceasta poate interveni în situațiile în care partea obligată la selectarea unui expert, deși nu îndeplinește condițiile de a beneficia de ajutor public judiciar, nu are capacitatea efectivă de a achita expertiza, putând fi decăzut din această probă, cu toate consecințele negative ce decurg din aceasta.

De asemenea, susține că prevederile criticate contravin art. 4 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, precum și art. 22 alin. (1) din Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne.

Totodată, se mai arată că se impune ca prevederile criticate să fie „ajustate” în sensul ca:

— instanța să stabilească onorariul provizoriu pe baza contractului dintre partea obligată și expertul selectat, ca procent de 40% din calculul preliminar;

— instanța să fie ținută a verifica dacă contractul dintre părți și plată sunt bazate pe oferta făcută publică prin afișaj;

— odată cu raportul de expertiză, expertul nu trebuie să depună doar o „notă de evaluare a onorariului”, ci calculul final al onorariului, bazat pe tarife unitare date publicității prin afișare pentru fiecare unitate de serviciu prestat — ore, punct ridicare topo etc.

În acest context, se invocă necesitatea ajustării/alinierii și a altor prevederi ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2000, în sensul instituirii unui contract-cadru, cu clauze minimale vizând drepturile și obligațiile părților, care urmează a fi particularizat prin negociere efectivă.

Judecătoria Suceava opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece modalitatea de stabilire a onorariului expertului tehnic judiciar de către instanțele judecătorești nu încalcă liberul acces la justiție, fiind doar expresia libertății legiuitorului de a reglementa procedura de urmat în aceste situații. Referitor la invocarea prevederilor art. 135 din Constituție, se apreciază că acestea privesc participării la circuitul economic; or, în speță, autorul excepției nu are calitatea de comerciant, astfel încât nu se poate reține că prevederile criticate sunt în neconcordanță cu principiul liberei exercitări a comerțului în condițiile legii.

În ceea ce privește criticile raportate la Legea concurenței nr. 21/1996, se arată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu normele constituționale, și nu compararea unor legi între ele. Referitor la invocarea Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne, aceasta ține mai degrabă de interpretarea și aplicarea legii, atribuție ce intră în sfera de competență a instanțelor judecătorești. Eventualele omisiuni ale legii sunt aspecte ce vizează în exclusivitate oportunitatea, și nu legalitatea actului normativ, astfel încât Curtea Constituțională nu poate emite noi norme

juridice, fie ele și numai cu rol complinitor, și nici să le modifice pe cele existente într-un sistem normativ.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că modalitatea de stabilire a onorariului convenit expertului tehnic judiciar nu este de natură să încalce liberul acces la justiție, ci reprezintă expresia libertății legiuitorului de a reglementa procedura de urmat în această materie. Împotriva încheierii prin care a fost stabilit onorariul expertului tehnic judiciar se poate face cerere de reexaminare, iar în situația în care partea este lipsită de posibilitatea achitării onorariului convenit expertului tehnic judiciar, legiuitorul a creat instituția ajutorului public judiciar. De asemenea, în ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 135 din Constituție, se arată că impunerea de către legiuitor a unor reguli procedurale referitoare la modalitatea de efectuare a expertizei tehnice judiciare nu este de natură să aducă atingere economiei de piață.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. Chiar dacă prevederile legale criticate nu dau posibilitatea instanței sau părții obligate să selecteze un expert pe criterii de tarif și nici să negocieze în vreun fel acest tarif, trebuie reținut că onorariul pentru expertiza tehnică judiciară se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, în funcție de complexitatea lucrării, de volumul de lucru depus și de gradul profesional ori științific al expertului sau al specialistului. În aceste condiții, posibilitatea instanței de a stabili onorariul expertului pentru lucrarea efectuată nu poate fi apreciată ca o îngrădire a dreptului părților de a se adresa unei instanțe de judecată sau dreptului la un proces echitabil și nici principiilor referitoare la economia de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.

În ceea ce privește compararea textelor criticate cu alte prevederi legale sau interpretarea și aplicarea acestora, se arată că o asemenea critică nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanțelor de judecată ori a legiuitorului, după caz.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 25 ianuarie 2000, aprobată prin Legea nr. 156/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 15 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 17: „(1) Organul îndreptățit să dispună efectuarea expertizei judiciare numește expertul sau, după caz, specialistul, indică în scris, prin încheiere sau prin ordonanță, obiectul expertizei și întrebările la care trebuie să răspundă acesta, stabilește data depunerii raportului de expertiză, fixează onorariul provizoriu, avansul pentru cheltuielile de deplasare, atunci când este cazul, și comunică biroului local pentru expertize tehnice judiciare numele persoanei desemnate să efectueze expertiza.

(2) La termenul la care a avut loc numirea expertului, organul cu atribuții jurisdicționale care a dispus efectuarea expertizei înștiințează partea despre suma ce trebuie avansată pentru expertiza dispusă în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare și îi pune în vedere să plătească această sumă în termen de 5 zile de la înștiințare.

(3) Adresa privind numirea expertului se comunică biroului local pentru expertize tehnice judiciare și expertului tehnic judiciar, după efectuarea plății în condițiile alin. (2), și cuprinde următoarele:

a) denumirea și datele de contact ale organului cu atribuții jurisdicționale care a dispus numirea;

b) numărul și obiectul dosarului în care a fost dispusă efectuarea expertizei tehnice judiciare;

c) numele sau, după caz, denumirea părților din dosar și datele de contact ale acestora: domiciliul sau, după caz, sediul acestora, precum și numărul de telefon, numărul de fax și adresa de e-mail, dacă acestea sunt cunoscute;

d) numărul și data încheierii sau ordonanței prin care a fost numit expertul;

e) obiectivele expertizei tehnice judiciare dispuse la care trebuie să răspundă expertul;

f) termenul stabilit pentru depunerea raportului de expertiză;

g) suma stabilită cu titlu de onorariu provizoriu;

h) suma stabilită cu titlu de cheltuieli provizorii;

i) mențiunea că sumele provizorii, stabilite cu titlu de onorariu provizoriu și cheltuieli provizorii, au fost plătite în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare.

(4) Plata sumei provizorii către expertul tehnic judiciar numit se va efectua prin intermediul biroului local pentru expertize tehnice judiciare, după depunerea raportului de expertiză la organul cu atribuții jurisdicționale care a dispus efectuarea expertizei.”;

— Art. 22 alin. (1) și (2): „(1) Raportul de expertiză sau suplimentul la raportul de expertiză, însoțit de nota de evaluare a onorariului și, dacă este cazul, de decontul cheltuielilor de transport, cazare, diurnă sau al altor cheltuieli ocazionate de efectuarea expertizei și în strânsă legătură cu aceasta, se depune la organul cu atribuții jurisdicționale care a încuviințat expertiza.

(2) La termenul la care se pronunță asupra raportului de expertiză sau, după caz, asupra suplimentului la raport, depus de expertul tehnic judiciar numit, organul cu atribuții jurisdicționale care a dispus efectuarea expertizei se pronunță și asupra sumei definitive solicitate de către expert, înștiințând biroul local pentru expertize tehnice judiciare despre suma definitivă aprobată la plată expertului.”;

— Art. 23: „(1) Onorariul definitiv pentru expertiza tehnică judiciară se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, în funcție de complexitatea lucrării, de volumul de lucru depus și de gradul profesional ori științific al expertului sau al specialistului.

(2) Plata onorariului și a cheltuielilor solicitate prin decont, convenite expertului tehnic judiciar numit de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești sau alte organe cu atribuții jurisdicționale în condițiile art. 17, pentru efectuarea expertizei, se efectuează numai prin biroul local pentru expertize tehnice judiciare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 135 privind economia. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 4 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, precum și art. 22 alin. (1) lit. i) și j) din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 376 din 27 decembrie 2006.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese că acesta este nemulțumit de faptul că dispozițiile criticate nu îi permit să negocieze onorariul pentru expertiza tehnică judiciară dispusă de instanța de judecată, fapt care ar contraveni prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, dorind, totodată, modificarea acestora.

2. Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară a fost adoptată în temeiul delegării legislative, respectiv a Legii nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 31 decembrie 1999, ca urmare a necesității reglementării distincte a celor două mari compartimente ale expertizei tehnice: judiciară și extrajudiciară.

Dispozițiile art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară fac parte din capitolul III — *Reguli procedurale privind expertiza tehnică judiciară*. Astfel, potrivit art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, organul îndreptățit să dispună efectuarea expertizei judiciare numește expertul sau, după caz, specialistul, indică în scris, prin încheiere sau prin ordonanță, obiectul expertizei și întrebările la care trebuie să răspundă acesta, stabilește data depunerii raportului de expertiză, fixează onorariul provizoriu, avansul pentru cheltuielile de deplasare, atunci când este cazul, și comunică biroului local pentru expertize tehnice judiciare numele persoanei desemnate să efectueze expertiza.

De asemenea, dispozițiile criticate, respectiv art. 23 alin. (1) și (2), prevăd că onorariul definitiv pentru expertiza tehnică judiciară se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, în funcție de complexitatea lucrării, de volumul de lucru depus și de gradul profesional ori științific al expertului sau al specialistului, iar plata onorariului și a cheltuielilor solicitate prin decont, convenite expertului tehnic judiciar numit de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești sau alte organe cu atribuții jurisdicționale în condițiile art. 17, pentru efectuarea expertizei, se efectuează numai prin biroul local pentru expertize tehnice judiciare.

Totodată, la termenul la care se pronunță asupra raportului de expertiză sau, după caz, asupra suplimentului la raport, depus de expertul tehnic judiciar numit, organul cu atribuții jurisdicționale care a dispus efectuarea expertizei se pronunță și asupra sumei definitive solicitate de către expert, înștiințând biroul local pentru expertize tehnice judiciare despre suma

definitivă aprobată la plată expertului, potrivit art. 22 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000.

3. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 21 și art. 135 din Constituție ca urmare a faptului că dispozițiile criticate nu permit selectarea unui expert pe criterii de tarif și nici prin negociere, aceasta nu poate fi reținută, întrucât onorariul expertului tehnic judiciar se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, respectiv de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești sau alte organe cu atribuții jurisdicționale pentru efectuarea expertizei, în funcție de anumite criterii, cum ar fi complexitatea lucrării, volumul de lucru depus și gradul profesional ori științific al expertului sau al specialistului.

Or, faptul că onorariul pentru expertiza tehnică judiciară se stabilește de organul care a dispus efectuarea expertizei, pe baza acestor criterii, nu este de natură a îngreuna dreptul părților de a se adresa unei instanțe sau dreptul la un proces echitabil și nici de a încălca prevederile art. 135 din Constituție. Pe de altă parte, autorul prezentei excepții de neconstituționalitate este lipsit de interes în ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la economia de piață având la bază libera concurență, întrucât nu se află în poziția expertului.

Totodată, Curtea reține că partea care este lipsită de posibilitatea achitării onorariului convenit expertului tehnic judiciar are posibilitatea utilizării instituției ajutorului public judiciar, prevăzut ca atare de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu scopul de asigurare a dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii. Or, astfel cum reiese din dosarul cauzei, autorul excepției de neconstituționalitate a beneficiat de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008.

De altfel, partea interesată are posibilitatea să solicite ca, suplimentar, potrivit art. 18 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, pe lângă expertul tehnic judiciar numit în condițiile

prevederilor criticate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, să participe la efectuarea expertizei și un expert tehnic judiciar sau specialist ales de aceasta, cu încuviințarea organului judiciar care a dispus efectuarea expertizei, iar potrivit art. 18 alin. (3), onorariul acestui expert tehnic judiciar sau specialist este stabilit de parte și de expert de comun acord, în temeiul raporturilor contractuale dintre aceștia.

4. Referitor la critica potrivit căreia există o neconcordanță între prevederile legale criticate și cele ale Legii concurenței nr. 21/1996, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

5. În ceea ce privește invocarea de către autorul excepției, în motivarea acesteia, a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. i) și j) din Directiva 2006/123/CE, se observă că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, a cărei soluționare revine judecătorului investit cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 219 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 27 aprilie 2010.

6. Referitor la solicitarea autorului excepției de neconstituționalitate privind completarea sau modificarea prevederilor legale criticate, se observă că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, acestea fiind atribuții exclusive ale Parlamentului, care, potrivit art. 61 din Constituție, „este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, astfel încât modificarea, completarea ori abrogarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Niculaie V. Ureche în Dosarul nr. 229/314/2010 al Judecătoriei Suceava și constată că dispozițiile art. 17, art. 22 alin. (1) și (2) și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Suceava și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 347

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. 2
din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Teodor Feier în Dosarul nr. 2.619/246/2012/a1 al Tribunalului Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 125D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.619/246/2012/a1, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Teodor Feier cu prilejul judecării recursului formulat împotriva unei încheieri prin care s-a respins cererea de suspendare a cauzei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispoziția legală criticată este neconstituțională, deoarece nu îi permite formularea unei căi de atac împotriva încheierii de ședință prin care s-a dispus respingerea cererii de suspendare a judecării cauzei, în acest mod nebeneficiind de un tratament egal în fața legii.

De altfel, mai susține că apare ca nefondată și nelegală limitarea la exercitarea unei căi de atac prin raportarea la soluția dată în aprecierea asupra cererii de suspendare a judecării.

Tribunalul Arad — Secția civilă consideră că dispoziția legală criticată nu încalcă niciun principiu constituțional. Legiuitorul conferă expres dreptul la recurs numai în cazul în care instanța dispune prin încheiere suspendarea judecării procesului ori respingerea cererii de repunere pe rol, opțiunea judecătorului fiind cât se poate de firească, deoarece ambele soluții tind a prelungi durata procesului, în condițiile în care necesitatea soluționării cu celeritate este consacrată indirect de norme europene, constituționale ori organice. Astfel, instanța constată că instituția suspendării judecării cauzei reprezintă un incident procedural de natură să conducă la prelungirea ori tergiversarea procedurii, motiv pentru care se explică rațiunea instituirii unei căi de atac împotriva unei astfel de măsuri ce vine

în contradicție cu principiile enunțate, tocmai pentru ca temeinicia și legalitatea unei astfel de măsuri contrare celerității procesului să fie analizată și de o instanță superioară în condiții de contradictorialitate. Or, invocând lipsa unui drept la recurs împotriva încheierii prin care se respinge cererea de suspendare a judecării cauzei, partea invocă în mod implicit dreptul său de a obține suspendarea unui proces, drept care nu este recunoscut prin nicio normă juridică în vigoare și care ar fi oricum contrar principiilor enunțate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat cuprinzând norme speciale de procedură, derogatorii de la dreptul comun, impuse de specificul domeniului reglementat și adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale consacrate prin art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală. Mai arată că regimul juridic diferit este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat și reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 802 din 27 septembrie 2007, Decizia nr. 858 din 9 octombrie 2007 și Decizia nr. 932 din 18 octombrie 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă din 1865. Din motivarea autorului excepției rezultă, însă, că susținerile de neconstituționalitate formulate vizează, în realitate, art. 244¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, text asupra căruia Curtea Constituțională urmează a se pronunța.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: „*Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. Soluția legislativă reglementată prin art. 244¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 se regăsește la art. 414 alin. (2) din Codul de procedură civilă în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

Curtea observă că în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, „dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”. În aceste condiții, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a reținut că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează să se pronunțe asupra prevederilor art. 244¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, dat fiind faptul că litigiul din fața Tribunalului Arad a fost început anterior noului cod de procedură civilă.

II. Prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, constatându-se constituționalitatea acestora. În acest sens sunt Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, Decizia nr. 224 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 27 iunie 2003, Decizia nr. 117 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, și Decizia nr. 293 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 2 iulie 2013.

Prin deciziile menționate, instanța constituțională a reținut că textul legal criticat nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Astfel, nu se poate reține nicio încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Teodor Feier în Dosarul nr. 2.619/246/2012/a1 al Tribunalului Arad — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 244¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Astfel, din analiza textului de lege criticat rezultă că încheierile de respingere și, respectiv, cele de admitere ale cererilor de suspendare a cursului judecării procesului au efecte diferite. Dacă, în primul caz, cursul judecării nu se întrerupe, în cel de-al doilea efectul constă în suspendarea judecării procesului cel puțin până la soluționarea căii de atac formulate împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea. Ceea ce diferă este numai momentul în care poate fi exercitată calea de atac. Împotriva încheierilor de respingere a cererii de suspendare se poate face apel odată cu fondul, potrivit art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, iar împotriva încheierilor prin care s-a dispus suspendarea se poate face recurs cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului.

Diferența de tratament juridic în cele două cazuri rezultă din efectele produse de cele două tipuri de încheieri, de respingere și, respectiv, de admitere a cererii de suspendare a judecării procesului. Astfel, potrivit art. 244 din Codul de procedură civilă din 1865, măsura suspendării este lăsată la aprecierea judecătorului, atunci când dezlegarea pricinii depinde de existența unui drept care face obiectul unui alt proces aflat în curs sau atunci când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea. Cu toate acestea, art. 244 din Codul de procedură civilă din 1865 nu are un caracter imperativ, instanța având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecării procesului.

Prin urmare, caracterul rațional și obiectiv al diferenței de tratament juridic al normei procedurale cuprinse în art. 244¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 rezultă din grija legiuitorului de a nu se întârzia judecarea cauzei, prin judecarea căii de atac împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de suspendare. Astfel, în caz de suspendare, judecarea cauzei respective poate dura foarte mult, însă în situația respingerii suspendării, judecarea cauzei continuă.

Mai mult, Curtea reține faptul că reglementarea procedurii de judecată, inclusiv a căilor de atac, se stabilește prin lege, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 24 septembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 1 și 3
din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Ioana Sfârâială în Dosarul nr. 46.288/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 292D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 46.288/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Ioana Sfârâială într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a unei încheieri prin care a fost aplicată o amendă judiciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât în această materie specială nu există două căi de atac, având în vedere că încheierea de reexaminare este irevocabilă. Or, în condițiile în care apare o confuziune între agentul constator și judecătorul căii de atac, care se întâlnesc în aceeași persoană, este greu de presupus că subiectivismul judecătorului care a aplicat sancțiunea va dispărea în momentul judecării cererii de reexaminare.

Tribunalul București — Secția a VI-a civilă consideră că textul legal criticat este constituțional. Arată că nu este încălcat liberul acces la justiție, împotriva încheierii de stabilire a amenzii se poate face numai cerere de reexaminare, care se soluționează de instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda și nu se soluționează fondul litigiului, existând posibilitatea de a reveni asupra amenzii. În ceea ce privește susținerea că dispoziția legală criticată încalcă art. 1, 16 și 20 din Constituție, instanța arată că această critică nu este întemeiată, întrucât subzistă egalitatea în fața legii, faptul că în alte situații legiuitorul a creat un tratament distinct din punctul de vedere al procedurii de cel

al soluționării cererii de reexaminare a amenzii nu înseamnă o inegalitate în fața legii, deoarece există diferențe obiective care impun astfel de proceduri.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele criticate nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere dreptului de acces liber la justiție și dreptului la apărare. Dimpotrivă, dispozițiile art. 108⁵ din Codul de procedură civilă din 1865 prevăd că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii. Arată că există doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii. De altfel, activitatea procesuală a părților trebuie să se desfășoare cu respectarea normelor prevăzute de lege, iar stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului.

De asemenea, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 2 din 10 ianuarie 2006, nr. 37 din 15 ianuarie 2008, nr. 109 din 14 februarie 2008 și nr. 741 din 24 iunie 2008.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a cererii de reexaminare și menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 8 din 17 ianuarie 2013 și nr. 64 din 21 februarie 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următoarea redactare:

„Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora. [...]

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale

ale art. 1 privind statul român, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 privind accesul liber la justiție.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. Cercetând condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că acestea sunt îndeplinite, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit cărora „dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”.

II. Prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare formulate de același autor ca și în prezenta cauză, instanța de contencios constituțional constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 318 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 20 august 2013, Curtea a reținut, reiterând jurisprudența sa în materie, că prevederile legale criticate „nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acesta se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, (...) cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului”.

În legătură cu acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Decizia de admisibilitate din 6 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira împotriva Portugaliei*, a statuat că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre

obiectele litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecării instanței.

De asemenea, textul criticat nu încalcă dispozițiile constituționale privind accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, prevede că persoana obligată la amendă sau despăgubire poate face cerere de reexaminare, prin care solicită, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii.

Nu a fost reținută nici încălcarea art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât în cadrul cererii de reexaminare sunt analizate legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii, precum și elementele necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Totodată, Curtea a constatat că nu au fost încălcate nici prevederile art. 16 din Constituție și nici ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dispozițiile legale criticate nu instituie inegalități sau discriminări între cetățeni ori categorii de persoane, ci prevăd doar aplicarea unor amenzi în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale.

Faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale sau convenționale invocate, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la situația în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, în jurisprudența sa Curtea a statuat că modul de aplicare de către instanțe a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

În sfârșit, Curtea a reținut că în noul Cod de procedură civilă, pentru claritatea textului de lege, legiuitorul a prevăzut în alin. (3) al art. 191 că, „În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Sfârâială în Dosarul nr. 46.288/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și constată că dispozițiile art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesul penal

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 și 6 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Ministerul Justiției, prin Administrația Națională a Penitenciarelor, Consiliul Superior al Magistraturii, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ministerul Afacerilor Interne, prin Inspectoratul General al Poliției Române, iau măsurile necesare pentru analiza situației și evaluarea legalității detenției persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate ori aflate în executarea măsurii educative a internării într-un centru de reeducare, din perspectiva intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările ulterioare, precum și a Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesul penale.

Art. 2. — (1) În vederea realizării obiectivului prevăzut la art. 1, Ministerul Justiției, prin Administrația Națională a Penitenciarelor, Consiliul Superior al Magistraturii și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție colaborează pentru constituirea, în termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la nivelul fiecărui penitenciar și al fiecărui centru de reeducare a unor comisii de evaluare formate din judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate, procurori și personal din cadrul penitenciarelor sau al centrelor de reeducare.

(2) Consiliul Superior al Magistraturii, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ministerul Afacerilor Interne, prin Inspectoratul General al Poliției Române, colaborează, în vederea realizării obiectivului prevăzut la art. 1, pentru constituirea, în termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la nivelul fiecărui centru de reținere și arestare preventivă a unor comisii de evaluare formate din judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate, procurori și personal din cadrul centrelor.

(3) Instituțiile prevăzute la art. 1 vor întreprinde demersurile necesare pentru constituirea în cadrul fiecărui penitenciar a cel puțin unei comisii de evaluare, formată din: un judecător delegat, un procuror, șeful structurii de evidență a deținuților.

(4) În cazul constituirii a două sau mai multe comisii de evaluare, în cadrul uneia sau unora dintre acestea șeful structurii de evidență a deținuților este înlocuit de către un lucrător din cadrul acesteia.

(5) Secretariatul comisiilor de evaluare va fi asigurat de către personalul penitenciarului, al centrului de reeducare sau al centrului de reținere și arestare preventivă, după caz.

(6) Instituțiile prevăzute la art. 1 cooperează în vederea facilitării începerii activității cel târziu la 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și asigură funcționarea comisiilor până la data de 28 februarie 2014.

Art. 3. — (1) În termen de două zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Administrația Națională a Penitenciarelor și Inspectoratul General al Poliției Române comunică președinților curților de apel, procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorilor generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel numărul comisiilor de evaluare care trebuie constituite la nivelul fiecăreia dintre unitățile și subunitățile din subordinea acestora.

(2) În măsura în care numărul judecătorilor delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate nu este suficient pentru a putea participa la comisiile de evaluare, președinții curților de apel desemnează și alți judecători delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate la unitățile de penitenciar din circumscripția curții de apel.

(3) Procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel desemnează procurorii care își vor desfășura activitatea în cadrul comisiilor de evaluare din fiecare penitenciar.

(4) Dispozițiile alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător și pentru desemnarea judecătorilor delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate și a procurorilor pentru a participa la comisiile de evaluare organizate în centrele de reținere și arestare preventivă din subordinea Poliției Române.

Art. 4. — (1) Comisiile de evaluare îndeplinesc următoarele sarcini:

a) analizează dosarele persoanelor care se află în executarea pedepselor privative de libertate și ale persoanelor condamnate aflate în centrele de reținere și arestare preventivă. Fac obiectul analizei și documentarele penale ale persoanelor aflate în întreruperea executării pedepselor sau măsurilor educative, ale persoanelor evadate și ale celor transferate temporar pentru punerea la dispoziția autorităților judiciare ale altor state, în temeiul Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată;

b) verifică, pentru fiecare persoană, cuantumul și stadiul executării fiecărei pedepse;

c) identifică situațiile condamnaților pentru fapte dezincriminate potrivit legii noi și situațiile care pot fi de natură să atragă aplicarea legii penale mai favorabile începând cu data intrării în vigoare a actelor normative prevăzute la art. 1;

d) identifică orice alte date, informații și situații pe care le consideră relevante pentru aplicarea legii penale mai favorabile.

(2) Pentru fiecare persoană privată de libertate comisiile întocmesc fișe individuale care cuprind rezultatul verificărilor prevăzute la alin. (1) lit. b)—d).

Art. 5. — (1) Sesizarea instanțelor se va realiza potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

(2) Comisiile de evaluare au obligația de a transmite instanțelor competente să dispună cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile dosarul fiecărui condamnat cuprinzând

toate documentele necesare pentru stabilirea incidenței legii penale mai favorabile.

(3) În scopul îndeplinirii obligației prevăzute la alin. (2), comisiile pot solicita orice înscrisuri sau informații de natură să clarifice situația condamnatului. Comunicarea înscrisurilor și informațiilor de către instituțiile care le dețin se face de urgență.

Art. 6. — (1) În cadrul fiecărui centru de reeducare va funcționa câte o comisie de evaluare, formată din câte un procuror și două persoane din cadrul personalului centrului desemnate de conducerea acestuia.

(2) Dispozițiile art. 1—5 se aplică în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc
Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

București, 30 octombrie 2013.
Nr. 836.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind aprobarea procedurilor de practică pentru asistenți medicali generaliști

Văzând Referatul de aprobare al Direcției de asistență medicală și politici publice nr. E.N. 9.600/2013, având în vedere prevederile art. 40 alin. (1) lit. j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă procedurile de practică pentru asistenți medicali generaliști prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Procedurile de practică pentru asistenți medicali generaliști, aprobate prin prezentul ordin, se actualizează anual.

Art. 3. — Direcția de asistență medicală și politici publice din cadrul Ministerului Sănătății, Ordinul Asistenților Medicali

Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București și unitățile sanitare publice și private vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 3 octombrie 2013.
Nr. 1.142.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURIICONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL**HOTĂRÂRE****pentru completarea Regulamentului privind modul de desfășurare a cursurilor de formare profesională continuă a judecătorilor și procurorilor și atestare a rezultatelor obținute, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 322/2005**

Având în vedere dispozițiile art. 106 lit. e) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 134 alin. (4) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul privind modul de desfășurare a cursurilor de formare profesională continuă a judecătorilor și procurorilor și atestare a rezultatelor obținute, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 322/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 8 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 8, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:**

„(4) Cursurile de formare profesională continuă includ și seminare de practică neunitară în domeniile drept civil, drept penal, litigii cu profesioniști și contencios administrativ și fiscal, organizate semestrial, cu participarea președinților secțiilor corespunzătoare de la curțile de apel.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
procuror **Oana Andrea Schmidt-Hăineală**

București, 8 octombrie 2013.
Nr. 1.081.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

